

Sygn. akt VIII GC 1355/21 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2022 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Tadeusz Górka

Protokolant sekretarz sądowy Magdalena Piskow

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 kwietnia 2022 r. w Bydgoszczy według przepisów o postępowaniu w sprawach gospodarczych

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko (...) spółce akcyjnej (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 143,90 zł (sto czterdzieści trzy złote dziewięćdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 15 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty

II. oddala powództwo w pozostałej części,

III. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2248,07 zł (dwa tysiące dwieście czterdzieści osiem złotych siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od dnia uprawomocnienia się rozstrzygnięcia o kosztach zawartych w niniejszym orzeczeniu do dnia zapłaty,

IV. nakazuje zwrócić powódce kwotę 68,93 zł (sześćdziesiąt osiem złotych dziewięćdziesiąt trzy grosze) tytułem uiszczonej, a niewykorzystanej zaliczki,

V. nakazuje zwrócić pozwanej kwotę 68,93 zł (sześćdziesiąt osiem złotych dziewięćdziesiąt trzy grosze) tytułem uiszczonej, a niewykorzystanej zaliczki.

Sędzia Tadeusz Górka

Sygn. akt VIII GC 1355/21 upr

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wniosła pozew przeciwko (...) S.A. (...) z siedzibą w W. o zapłatę 6 884,01 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 26 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w wyniku kolizji komunikacyjnej z dnia 26 kwietnia 2018 r. uszkodzony został pojazd marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność A. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo (...) A. P.. Zgodnie z twierdzeniami powódki, strona pozwana była ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej pojazdu sprawcy kolizji. W związku z uszkodzeniem samochodu, poszkodowany wynajął od (...) Sp. z o. o. pojazd zastępczy marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na okres od dnia 15 maja 2018 roku do

1 czerwca 2018 roku. Ostateczna wysokość czynszu najmu pojazdu zastępczego wyniosła 6 174,00 złotych netto, tj. 7 594,02 złotych brutto (stawka najmu pojazdu zastępczego- 343 zł netto). Poszkodowany przelał swoją wierzytelność przysługującą mu wobec pozwanego na rzecz (...). (...) przelał przedmiotową wierzytelność na rzecz (...) S.A., zaś (...) S.A. przelał ją z kolei na rzecz powoda. Strona pozwana odmówiła wypłaty odszkodowania.

W dniu 9 lipca 2021 r., w sprawie rozpoznawanej pod sygn. akt VIII GNc 3158/21, Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem zgłoszonym w pozwie.

W sprzeciwie strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów procesu.

Uzasadniając sprzeciw strona pozwana twierdziła, że wypłaciła odszkodowanie w kwocie 4 986,50 złotych. Pozwana wyjaśniła, że poszkodowany został poinformowany o możliwości organizacji pojazdu zastępczego przez towarzystwo ubezpieczeń przy stawce wynoszącej 230 zł netto za dobę najmu. Pozwana zakwestionowała również skuteczność umowy cesji wierzytelności jak również rynkową wartość stawek przyjętych przez powódkę.

W piśmie opatrzonym datą 2 września 2021 r. powódka odniosła się do sprzeciwu od nakazu zapłaty. Powódka podkreśliła, iż posiada legitymację czynną do występowania w niniejszym postępowaniu. Powódka wskazała, iż poszkodowany skutecznie zbył swoją wierzytelność, gdyż w momencie zawarcia umowy cesji szkoda już istniała. Powódka podniosła, iż poszkodowany nie jest zobowiązany do poszukiwania oferty najtańszej. Powódka podała, iż poszkodowany nie został przez pozwanego poinformowany o istotnych warunkach najmu. Powódka podkreśliła, iż oferta (...) mimo, że była droższa od oferty pozwanego, to była dla poszkodowanego korzystniejsza.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 26 kwietnia 2018 r. samochód marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) – stanowiący własność A. P. – został uszkodzony z winy sprawcy, który był objęty ochroną ubezpieczeniową pozwanego towarzystwa.

Okoliczności bezsporne

Szkoda została zgłoszona pozwanemu tego samego dnia. Ubezpieczyciel poinformował poszkodowanego o możliwości zorganizowania najmu pojazdu zastępczego. Dla pojazdu marki A. (...) akceptowalna przez ubezpieczyciela stawka najmu pojazdu zastępczego wynosiła 230 zł netto za dobę.

Dowód: akta szkody (k. 90), zeznania świadka A. P. – (k. 87v-88 akt)

A. P. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) A. P. i miał możliwość odliczenia 50% podatku VAT. Było w dacie kolizji czynnym płatnikiem podatku VAT.

Okoliczności bezsporne

Poszkodowany w dniu 15 maja 2018 roku zawarł z (...) Sp. z o. o. umowę najmu pojazdu zastępczego marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) za kwotę 343 zł netto za każdy dzień. Pojazd został zwrócony w dniu 1 czerwca 2018 roku. Najem trwał 18 dni. Ostateczna wysokość czynszu najmu pojazdu zastępczego wyniosła 6174,00 złotych netto, tj. 7 594,02 złotych brutto.

Dowód: umowa najmu wraz z załącznikami (k. 36-37), protokół zdawczo odbiorczy (k. 38-39), cennik (k. 40), faktura VAT (k. 41 akt).

W dniu 15 maja 2018 roku poszkodowany zawarł z (...) Sp. z o. o. umowę cesji wierzytelności o odszkodowanie z tytułu kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego.

Dowód: umowa cesji (k. 37 akt).

Pojazd marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został przyjęty do naprawy w dniu 15 maja 2018 roku. Zakończenie naprawy i odbiór pojazdu nastąpił w dniu 1 czerwca 2018 roku.

Dowód: protokół naprawy pojazdu (k. 44 akt)

W dniu 18 czerwca 2018 r. (...) Sp. z o. o. wystawiła poszkodowanemu fakturę VAT na kwotę 6 174,00 złotych netto, tj. 7 594,02 złotych brutto, tytułem najmu pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przez 18 dni.

Dowód: faktura VAT (k. 41)

Pismem oznaczonym datą 30 lipca 2018 roku (...) Sp. z o. o. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 6884,04 zł tytułem zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego.

Decyzją z dnia 9 sierpnia 2018 r. strona pozwana przyznała poszkodowanej kwotę 4 472,20zł netto z 50% VAT tytułem odszkodowania za najem pojazdu zastępczego, przyjmując za uzasadniony okres najmu 18 dni, przy zastosowaniu dobowej stawki na poziomie 230 zł netto powiększonej o 50% VAT. Kwota odszkodowania wynosząca 4 616,10 zł (18 dni x 230 zł + 50% VAT) została pomniejszona o kwotę 143,90 zł z tytułu kosztów zaoszczędzonych (18 dni x 7,17 zł netto + 50% VAT)- sumy jaką, według ubezpieczyciela, poszkodowany wydatkowałby na koszt eksploatacji własnego pojazdu.

Dowód: wezwanie do zapłaty (k. 42), akta szkody na płycie CD (k. 90 akt- plik polecenie wypłaty)

(...) sp. z o.o. w dniu 5 października 2018 r. zbył na rzecz (...) S.A. roszczenie poszkodowanego kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Dowód: umowa sprzedaży wierzytelności wraz z załącznikami (k. 9-15 akt)

W dniu 15 stycznia 2021 r. powódka zawarła z (...) S.A. umowę cesji wierzytelności o odszkodowanie z tytułu kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego.

Dowód: porozumienie w sprawie określenia warunków wykupu obligacji serii (...) emitowanych przez (...) S.A. (k. 16-33 akt)

Realny i uśredniony koszt najmu pojazdu zastępczego w segmencie E na rynku lokalnym wynosił w przybliżeniu 405 zł brutto za dzień.

Koszt najmu pojazdu w klasie SUV segmentu E (jak pojazd poszkodowanego mógł być nawet o 20 % wyższy od zwykłego segmentu E).

Zaproponowana stawka za najem pojazdu przez powoda była stawką stosowną na rynku lokalnym w segmencie E.

Uzasadniony czas najmu przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy wynosił 18 dni i był w pełni uzasadniony.

Poszkodowany nie zaoszczędził kosztów związanych z eksploatacją własnego uszkodzonego pojazdu podczas wynajęcia pojazdu zastępczego.

Dowód: opinia biegłego sądowego E. D. – k. 93-97 akt.

Sąd zważył, co następuje:

Opisany stan faktyczny był w znacznej mierze bezsporny. Dotyczyło to zarówno faktu wystąpienia szkody w pojeździe należącym do poszkodowanego, jak też gwarancyjnej odpowiedzialności pozwanego towarzystwa za sprawcę zdarzenia komunikacyjnego, odszkodowania przy uwzględnieniu możliwości odliczenia przez poszkodowaną 50%

podatku VAT. Pozostałe okoliczności Sąd ustalił w oparciu o przedłożone przez strony dokumenty i wydruki, a także akta szkody (k.90- płyta CD).

Sąd w całości zaaprobował również opinie sporządzone przez biegłego sądowego E. D., albowiem zostały one wykonane w sposób rzetelny i pełny. Biegły w jasny i logiczny sposób odpowiedział na zawarte w tezie dowodowej pytania, a swoje konkluzje poparł twierdzeniami wydanymi w oparciu o dokumenty zawarte w aktach sprawy oraz na podstawie wiedzy i doświadczenia zawodowego. Żadna ze stron nie kwestionowała opinii biegłego.

W pierwszej kolejności rozważyć należy zasadność zarzutu braku legitymacji czynnej po stronie powoda. Posiadanie przez powoda zdolności sądowej i procesowej daje mu uprawnienie do bycia stroną (w szerokim rozumieniu) w postępowaniu sądowym. Obie zdolności, oceniane z punktu widzenia przepisów procesowych pozwalają na stwierdzenie, że z ich udziałem może być prowadzone ważne postępowanie sądowe, nie wyjaśniają natomiast, czy powód pozostaje do przedmiotu sporu w określonym przez prawo materialne stosunku.

Nie budzi wątpliwości, że tylko ze stosunku określonego przez prawo materialne płynie uprawnienie konkretnego podmiotu do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu konkretnemu podmiotowi. To szczególne uprawnienie, oceniane z punktu widzenia prawa materialnego, nazywane jest legitymacją procesową. Jeśli zostanie wykazane, że strony są związane prawnomaterialnie z przedmiotem procesu, którym jest roszczenie procesowe, to zostanie wykazana legitymacja procesowa powoda i pozwanego.

Przez legitymację procesową rozumie się zatem materialnoprawne uprawnienie strony procesowej do występowania w konkretnym procesie. Wynika ona ze stosunku prawnego łączącego strony procesowe. Innymi słowy powód i pozwany muszą być związani prawnomaterialnie z przedmiotem procesu. Legitymację procesową powoda określa się jako czynną, a brak owej legitymacji prowadzi do oddalenia powództwa. Biorąc pod uwagę powyższe należy uznać, że dla rozstrzygnięcia czy podmiotowi wnoszącemu pozew przysługuje legitymacja procesowa czynna koniecznym jest odwołanie się do norm prawa materialnego.

Sąd zważył, że zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Ponieważ warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa – przelew wierzytelności przyszłej pełny skutek wywiera dopiero z chwilą powstania wierzytelności. W dacie przelewu cedent przenosi na cesjonariusza jedynie ekspektatywę przyszłego prawa. Przedmiotem umowy o przelew wierzytelności przyszłej nie jest więc wierzytelność, lecz jej ekspektatywa. Z chwilą dokonania cesji wierzytelności przyszłej nie następuje przejście wierzytelności na cesjonariusza, wierzytelność ta bowiem jeszcze nie istnieje w chwili zbycia. Wynikająca z takiej umowy oznaczona wierzytelność zostaje przeniesiona na cesjonariusza dopiero z chwilą jej powstania, zatem skutek rozporządzający nie następuje w chwili zawarcia umowy cesji (wyrok SN z dnia 9 sierpnia 2005 r., IV CK 157/05, LEX nr 346081).

Mając na uwadze zapisy zawartych umów o przeniesienie wierzytelności i o powierniczy przelew wierzytelności, a także treść art. 510 § 1 k.c. w zw. z art. 509 § 1 i 2 k.c. oraz stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 20 marca 2020 r. w sprawie III CZP 63/19, zgodnie z którym pojęcie straty jako elementu szkody obejmuje wymagalne zobowiązania poszkodowanego wobec osoby trzeciej do zapłaty czynszu pojazdu zastępczego, o ile koszty te zostały poniesione, ale bez wymogu wyłącznie realnego, rzeczywistego spełnienia tego świadczenia przez dokonanie zapłaty wynajmującemu, wobec czego to do poszkodowanego należy decyzja, czy spełni świadczenie w sposób typowy przez dokonanie zapłaty, czy w inny sposób np. przenosząc na wierzyciela swoją wierzytelność wobec sprawcy o zapłatę zobowiązania Sąd uznał, że na powoda przeszła wierzytelność odszkodowawcza przysługująca poszkodowanemu wobec pozwanego ubezpieczyciela, wraz z wszelkimi związanymi z nią prawami. Tym samym powódka uzyskała legitymację procesową w sprawie. Wskazać należy, że Sąd Okręgowy w Bydgoszczy odstąpił od poglądu wyrażonego w sprawie VIII Ga 5/18 z uwagi na uchwałę Sądu Najwyższego w sprawie III CZP 63/19 (opisaną powyżej)

Podsumowując doszło do skutecznego przeniesienia wierzycielności pomiędzy (...) a (...) S.A. i w dalszej kolejności pomiędzy (...) S.A. a powódką.

Niezależnie od powyższego, Sąd zważył, iż podstawę prawną dochodzonego roszczenia stanowiły przepisy o umowie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zgodnie z art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Wedle § 4 cytowanego artykułu, uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Na gruncie przepisów ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 r. poz. 2060), utrwalilo się w orzecznictwie sądowym przekonanie, że „Odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej” (uchwała Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11, Biul. SN 2011 nr 11, GP, OSNC 2012 nr 3, poz. 28, str. 1, OSP 2013 nr 1, poz. 2, str. 7, OSG 2014 nr 1, poz. 1, str. 3, Legalis).

Sąd popiera w tej mierze pogląd wyrażony w orzecznictwie, że w razie zgłoszenia roszczenia o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego, „W każdym przypadku ocenić należy, czy wydatek był niezbędny dla korzystania z innego pojazdu w takim samym zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka transportowego, gdyby mu szkody nie wyrządzono” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 października 2015 r., I ACa 185/15, Legalis nr 1470134).

Poniesiony przez poszkodowanego koszt wynajmu pojazdu zastępczego stanowi skutek szkody, winien podlegać wyrównaniu, ale musi to być wydatek celowy i ekonomicznie uzasadniony. Odnosząc się, natomiast do granic odpowiedzialności ubezpieczyciela, nie budzi wątpliwości, że chodzi tylko o refundację kosztów najmu za okres konieczny i niezbędny do naprawy samochodu, z uwzględnieniem rozsądnej proporcji pomiędzy korzyścią wierzyciela, a obciążeniem dłużnika. Postulat pełnego odszkodowania przemawia więc za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia, z tym że tylko za okres między dniem zniszczenia a dniem w którym poszkodowany może nabyć analogiczny pojazd, nie dłuższy jednak niż za czas do zapłaty odszkodowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z 8 września 2004 r., IV CK 672/03).

Jednakże zakresem odpowiedzialności odszkodowawczej są objęte wyłącznie te negatywne majątkowe następstwa w majątku poszkodowanego, które pozostają w adekwatnym związku przyczynowym, o którym mowa w art. 361 § 1 k.c., ze zdarzeniem szkodzącym. Adekwatny związek przyczynowy stanowiący jedną z przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, wyznacza zarazem granice odpowiedzialności odszkodowawczej.

Sąd zważył także, iż w uchwale z dnia 24 sierpnia 2017 r. o sygn. akt III CZP 20/17 Sąd Najwyższy wskazał, że jeżeli ubezpieczyciel proponuje poszkodowanemu - we współpracy z przedsiębiorcą trudniącym się wynajmem pojazdów - skorzystanie z pojazdu zastępczego równorzędnego pod istotnymi względami pojazdowi uszkodzonemu albo zniszczonemu (zwłaszcza co do klasy i stanu pojazdu), zapewniając pełne pokrycie kosztów jego udostępnienia, a mimo to poszkodowany decyduje się na poniesienie wyższych kosztów najmu innego pojazdu, koszty te - w zakresie nadwyżki - będą podlegały indemnizacji tylko wtedy, gdy wykaże szczególne racje, przemawiające za uznaniem ich za "celowe i ekonomicznie uzasadnione. Sąd Najwyższy wskazał również, iż istotne znaczenie ma nie tylko równorzędność samego pojazdu, ale także dodatkowych warunków umowy, takich jak np. czas i miejsce udostępnienia oraz zwrotu pojazdu zastępczego czy też obowiązek wpłaty kaucji. Jeżeli istotne warunki wynajmu proponowanego przez ubezpieczyciela (we współpracy z przedsiębiorcą wynajmującym pojazdy) czynią zadość potrzebie ochrony

uzasadnionych potrzeb poszkodowanego, nie ma podstaw, by obciążać osoby zobowiązane do naprawienia szkody wyższymi kosztami związanymi ze skorzystaniem przez poszkodowanego z droższej oferty. Odstępstwa od tej reguły nie uzasadniają drobne niedogodności o charakterze niemajątkowym, które mogą wiązać się np. z koniecznością nieznacznie dłuższego oczekiwania na podstawienie pojazdu zastępczego proponowanego przez ubezpieczyciela.

Sąd Najwyższy w cytowanej uchwale podkreślił także, iż z uwagi na ciążący na ubezpieczycielu obowiązek szczególnej, podwyższonej staranności nie można też przypisać decydującego znaczenia czynnikowi w postaci szczególnego zaufania, jakie poszkodowany ma do kontrahenta, z którego usług chciałby skorzystać. Poniesienia wyższych kosztów nie uzasadnia również sama przez się prostota skorzystania z oferty najmu złożonej przez przedsiębiorcę prowadzącego warsztat naprawczy, w którym uszkodzony pojazd ma być naprawiany. Konieczność dodatkowego kontaktu z ubezpieczycielem - w praktyce zwykle telefonicznego - nie może być uznana za niedogodność, która uzasadnia poniesienie wyższych kosztów najmu. Co więcej, należy uznać, że w ramach ciążącego na poszkodowanym obowiązku minimalizacji szkody i współdziałania z dłużnikiem (ubezpieczycielem) mieści się obowiązek niezwłocznego zasięgnięcia informacji co do tego, czy ubezpieczyciel może zaproponować poszkodowanemu pojazd zastępczy równorzędny uszkodzonemu (zniszczonemu). Nie ma to nic wspólnego z koniecznością poszukiwania przez poszkodowanego najtańszej oferty rynkowej najmu, nie jest bowiem istotne to, czy propozycja ubezpieczyciela jest najtańsza, lecz to, że jest przez niego akceptowana.

Powódka nie wykazała, iż poszkodowany z uzasadnionych przyczyn nie skorzystał z najmu pojazdu zastępczego oferowanego przez pozwanego. Ponieważ czas najmu nie był sporny (co więcej okres 18 dni jako zasadny wskazał także biegły- k. 97v), dlatego pozwany miał prawo dokonać obniżenia czynszu najmu do wysokości akceptowanych stawek najmu w swojej ofercie. Podkreślić jednak należy, że pozwana w ofercie skierowanej do poszkodowanego wskazała, że akceptowalne stawki wynoszą 230,00 zł netto dla pojazdu marki M. (...) (oraz A. (...)- pojazdu wynajętego) czyli dokładnie takiego samego jak pojazd uszkodzony. Do elementów konstruujących ofertę w rozumieniu art. 66 k.c. należą: 1) minimum treściowe oferty, którym jest określenie istotnych postanowień proponowanej umowy; 2) stanowczy charakter propozycji oferenta; 3) skierowanie jej do adresata. W przypadku oświadczenia ujętego w formie pisemnej sens oświadczeń woli ustala się na podstawie wykładni tekstu dokumentu. Niewątpliwie w wykazie stawek dobowych najmu pozwany zaproponował pojazd zastępczy, przy cenie wynoszącej 230,00 zł netto.

W tak ustalonym stanie faktycznym za bezsporny (mając na uwadze akta szkody) Sąd uznał czas najmu pojazdu zastępczego tj. 18 dni. Stawkę należało natomiast obniżyć do proponowanej kwoty 230,00 zł powiększonej o należny podatek VAT, w tym wypadku 50 % stawki podstawowej, co było bezsporne pomiędzy stronami. Poszkodowany posiadał możliwość odliczenia 50 % podatku VAT. Poszkodowanemu należała się zatem kwota 4 616,10 zł (18 dni x 230 zł x 50% VAT).

Decyzją z dnia 9 sierpnia 2018 r. strona pozwana przyznała poszkodowanej kwotę 4 472,20zł netto z 50% VAT tytułem odszkodowania za najem pojazdu zastępczego, przyjmując za uzasadniony okres najmu 18 dni, przy zastosowaniu dobowej stawki na poziomie 230 zł netto powiększonej o 50% VAT (k.90 akta szkody plik: poleceniowyplaty4.pdf). Kwota odszkodowania wynosząca 4 616,10 zł (18 dni x 230 zł +50% VAT) została pomniejszona o kwotę 143,90 zł z tytułu kosztów zaoszczędzonych (18 dni x 7,17 zł netto + 50% VAT)- sumy jaką, według ubezpieczyciela, poszkodowany wydatkowałby na koszt eksploatacji własnego pojazdu i miał zaoszczędzić.

Z opinii biegłego (k.97v) jasno wynika, że poszkodowany nie zaoszczędził kosztów związanych z eksploatacją własnego uszkodzonego pojazdu podczas wynajęcia pojazdu zastępczego.

Tym samym Sąd zasądził na rzecz powódki kwotę 143,90 zł z tytułu kosztów zaoszczędzonych (18 dni x 7,17 zł netto + 50% VAT)- sumy jaką, według ubezpieczyciela, poszkodowany wydatkowałby na koszt eksploatacji własnego pojazdu, która to kwota całkowicie bezzasadnie obniżyła wypłacone odszkodowanie. Wskazać należy, że twierdzenia strony pozwanej w sprzeczności od nakazu zapłaty (k.62v, str. 4 sprzeciwu) o rzekomej wypłacie przez ubezpieczyciela kwoty 4 986,50 zł nie znalazły potwierdzenia w aktach szkody, które ostatecznie przedłożyła strona pozwana (k.90; wcześniej płyta była pęknięta). Wydaje się, że kwota ta została obliczona przez ubezpieczyciela w ten sposób, że rzeczywiście

przyznana kwota 4 472,20 zł (4 616,10 -143,90 zł) została powiększona (bezzasadnie; niejako „drugi raz”) o 50% podatku VAT. W aktach szkody nie ma dowodu wypłaty tej kwoty, a sama decyzja wprost wskazuje na kwotę 4 472,20 zł ze szczegółowym wyjaśnieniem jej wysokości, co opisano powyżej.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., jak również mając na uwadze treść art. 14 ust. 1 i 2 z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, że pozwany winien wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Z uwagi na przedstawienie faktury VAT przez poszkodowanego Sąd przyjął termin 14 dni od przesłania faktury VAT. Sąd wziął pod uwagę fakt, że strona powodowa (poprzednik prawny) wezwała pismem z dnia 30 lipca 2018 roku ubezpieczyciela do zapłaty kwoty z tytułu najmu pojazdu zastępczego (k.42) czyli od tego dnia, przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie okoliczności przez ubezpieczyciela było możliwe. Wezwanie doręczono tego samego dnia, zatem termin 14 dni upływał 14 sierpnia 2018 roku, a odsetki od zasądzonej kwoty należały się od 15 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. uznając, że strona pozwana uległa nieznacznie (pkt II wyroku). Na koszty te po stronie pozwanej złożyła się kwota 431,07 zł tytułem wykorzystanej zaliczki na poczet opinii biegłego, kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego, oraz kwota 1800,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika ustalonego w oparciu o § 2 pkt 4 w zw. z § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Nadto, wynagrodzenie biegłego opiewało na kwotę 862,14 złotych, przy czym strony uiściły z tego tytułu zaliczki w wartości po 500,00 złotych. Z czego z zaliczek wykorzystano kwoty po 431,07 zł. W punkcie III wyroku na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazano zwrócić pozwanej i powódce ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwoty 68,93 złotych niewykorzystanej zaliczki na poczet opinii biegłego sądowego (pkt IV i V wyroku).

Sędzia Tadeusz Górka